

Fővárosi Ítéltábla

[2.Kf.27.707/2006/7.](#) szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az Euro Credit Consulting Kft. (Budapest) felperesnek Gazdasági Versenyhivatal (Budapest hivatkozási szám: Vj-1/2005.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. év június hó 29. napján kelt [7.K.32.673/2005/5.](#) számú - kijavított - ítélete ellen a felperes által 6. sorszám alatt, az alperes által 7-I. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2007. évi június hó 06. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperes keresetét teljes egészében elutasítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (azaz harmincezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 16.500 (azaz tizenhatezer-ötszáz) forint kereseti és 48.000 (azaz negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát akként változtatta meg, hogy a kiszabott bírságot 4 millió forintra mérsékelte, egyebekben a felperes keresetét elutasította.

A fogyasztói csoport olyan önkéntes, ideiglenes vásárlási társulás, amely speciális előtakarékosági formát kombinál részletre történő vásárlással, és amely szerencseelemet is tartalmaz. A kívánt cél elérése érdekében a tagok átfal havonta fizetett törlesztő részletekből a csoport a futamidőn belül lehetővé teszi a szerződésben rögzített ingó vagy ingatlan dolog megvásárlását. A megszerzendő dologhoz jutást megalapozó vásárlói joghoz való kedvezményezettkénti kiválasztás a vásárlói csoport legalább 3 havonta megtartandó közgyűlésén történik sorsolás, illetve előtörlesztés vállalása útján. A futamidő végén, az összes törlesztő részlet hiánytalan teljesítése esetén az a fogyasztó is hozzájuthat a vásárlási joghoz, akit a futamidő alatt nem sorsoltak ki, illetve akinek anyagi forrásai nem tették lehetővé, hogy előtörlesztést vállaljon:

A felperes fogyasztói csoportok szervezésével és működtetésével foglalkozó vállalkozás, amely tevékenysége során 2004. és 2005. évben több száz alkalommal jelentetett meg reklámot, és tette közzé akciós ajánlatait a Metro, Magyar Bazár, „Álmos”, Szuperinfó, Blikk, Kisalföld, Györpressz, Reklám 7, Ceglédinfó, Bács Irányár és a Pesti Irányár című újságokban.

A Gazdasági Versenyhivatal annak vizsgálatára indított versenyfelügyeleti eljárást, hogy a felperes az általa kínált szolgáltatással kapcsolatos reklámjaival megsértette-e a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 8.§-ának, illetve a gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Grtv.) 7.§-ának a rendelkezéseit.

A vizsgálat eredményeként az alperes a 2005. május 24. napján kelt Vj-1/2005/31. számú határozatában - a Tpv.: 8.§-ának (2) bekezdés a) és c) pontja és a Grtv. 7.§-a alapján - megállapította, hogy a felperes a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított, amikor 2004. és 2005. évben a nyomtatott sajtóban megjelent reklámjaiban azt a hamis látszatot keltette, hogy hitelezési tevékenységgel, illetve hitelek közvetítésével foglalkozik, - s egyben elhallgatta az általa nyújtott szolgáltatás egyes, a fogyasztói döntések szempontjából lényeges tulajdonságait, továbbá megtévesztésre alkalmas tájékoztatást adott az általa tartott akcióról, ezért a felperest 5 millió forint bírság megfizetésére kötelezte.

Indokolása szerint a reklámok alapján a fogyasztó számára nem volt beazonosítható, hogy a felperes egy fogyasztói csoportok szervezésével foglalkozó vállalkozás. Az általa kínált szolgáltatás meghatározó, alapvető tulajdonságát a reklámokban elhallgatta, a sajátos „belső hitelezés” konkrét megvalósulásával kapcsolatban álló szerencselem léteire semmilyen formában sem tett utalást. A felvehető összeg mértékére, a futamidőre és a havi törlesztő részletre utaló reklámok elolvasásakor a fogyasztó - az azokban használt kifejezéseknek a mindennapi életben elfogadott általános jelentése alapján -, a reklámok összhatalása eredményeként arra a következtetésre juthatott, hogy a felperes pénzügyi szolgáltatást kínál, amelynek igénybevétele esetén (a reklámok jelentős része szerint kezes és jövedelemigazolással nélkül, illetve ingatlan fedezetre) azonnal hozzájuthat az általa igényelt összeghez. A reklámok alapján a fogyasztóban fel sem merülhetett, hogy a kívánt összeghez sorsolás útján, vagy előtörlesztés-vállalással, esetleg 5-10-15 év elteltével juthat hozzá. Egyes esetekben a reklám annak ellenére tartalmazott akcióra történő utalást, hogy a rendelkezésre álló számlákból megállapíthatóan ugyanazon tartalommal, akcióra történő felhívás nélkül, korábban már jelent meg reklám, amellyel tisztességtelenül befolyásolta a fogyasztói döntéseket. A felperes a 2005. januárjában megjelent reklámjaiban már szerepeltette a „vásárlói csoport” megjelölést, azonban ez a reklámban nem hangsúlyosan megjelenő közlés, nem volt alkalmas a reklám fő üzenetének a módosítására, a fogyasztók tényleges tájékoztatására a szolgáltatás valódi tartalmáról. A bírság összegét a Tptv. 78.§-ának (2) bekezdésében meghatározott szempontok alapján határozta meg, amely körben figyelemmel volt a reklám kiterjedtségére (több száz reklám jelent meg nagy példányszámú lapokban), a jogsértő magatartás tanúsításának több mint egy évet felölelő időtartamára, a reklámok megjelenítése kapcsán felmerült költségek jelentős mértékére, a felperes piaci részesedésére. Súlyosbító körülményként értékelte, hogy a felperes működésének meghatározó eleme a reklámtevékenység, amely vonatkozásában alapvető követelményként jelentkezik a fogyasztói döntéseket befolyásoló megfelelő tájékoztatás, kiemelten azon körülményre is, hogy a felperes által megvalósított magatartás elérte a vállalkozások körében.

A felperes keresetében annak megállapításával, hogy jogsértést nem követett el, az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte azzal, hogy amennyiben a Fővárosi Bíróság erre nem lát lehetőséget akkor a versenyhatóság döntését változtassa meg és a bírság összegét mérsékelje. A versenyfelügyeleti eljárás során tett érdemi védekezésében foglaltak megisméltése mellett utalt arra, hogy önkényes az az alperesi megközelítés, amely a „szerencselem” kiemelésével ezen fogalom hiányára vezeti vissza a jogsértést. A

reklámfelület nagysága nem teszi lehetővé a minden részletre kiterjedő tájékoztatást, mivel a reklám célja a kapcsolatfelvétel kezdeményezésének elérése. A fogyasztói csoportba való belépés tényleges szándékának kinyilvánítása után az ügyfelek részére a teljeskörű információnyújtás biztosított, amelyet követően dönthetnek a szerződés megkötéséről. Álláspontja szerint a piacon kialakult gyakorlatnak és a törvény biztosította lehetőségeknek megfelelő volt a reklámok szövegének megfogalmazása és közzététele. A szankcióval kapcsolatosan kifogásolta, hogy az alperes az enyhítő és súlyosító körülményeket nem megfelelően mérlegelte, így a bírság összege eltúlzott. Hangsúlyozta, hogy méltánytalan az alperes részéről, hogy a hasonló magatartástól való visszatartás címén az egyik legkisebb piaci szereplővel kíván példát statuálni a többi hasonló magatartást tanúsító vállalkozás számára.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte kiemelve, hogy a felperes hitelezési tevékenységet nem végez, reklámjaiban mégis ennek látszatát keltette, elhallgatva az általa nyújtott szolgáltatás lényeges tulajdonságait. A teljeskörűen feltárt tényállás alapján döntése részletesen tartalmazza a versenytanács megállapításait és következtetéseit. A bírság összegének megállapításakor a Tptv. előírásainak megfelelően, és a kialakult bírói gyakorlatot is figyelembe véve, az eset összes körülményeit mérlegelve járt el.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján az alperes határozatát akként változtatta meg, hogy a kiszabott bírságot 4 millió forintra mérsékelte, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint az alperes határozata részletesen, tényszerűen és ellentmondásmentesen, jogilag is helytállóan vezette le azt, hogy a felperes reklámjai megtévesztették a fogyasztókat, mert azt hitték, hogy a felperes hitelezéssel foglalkozik. Nem ismerhették fel a reklámozott fogyasztói csoportok azon lényeges tulajdonságát, hogy döntően szerencseelem függvénye a vásárlási jog megszerzése, továbbá jogsértő volt az is, hogy akciósként hirdette meg valójában nem akciós feltétellel nyújtott szolgáltatásait. Az elsőfokú bíróság nem fogadta el azt a felperesi álláspontot, hogy a fogyasztói csoportok esetében a szerencseelem léte nem az áru (felperesi szolgáltatás) lényeges tulajdonsága. Az előtörlesztés vállalása, nagysága és a vásárlási jog megszerzése között sem áll fenn előre meghatározható függvényszerű kapcsolat, ugyanis annak hatása csak a többi fogyasztó előre nem látható magatartásaitól függ. Nyilvánvaló, hogy a fogyasztói csoportokban való részvétel és a hitelfelvétel közti alapvető különbség épp abban van, hogy a fogyasztó hitelt akkor vesz

fel, ha valamilyen vásárlást előre akar hozni (előbb vásárol, és utóbb fizet), míg a fogyasztói csoporthoz akkor csatlakozik, ha úgy látja, hogy ekként olcsóbban és szerencsével viszonylag hamarabb vásárolhat meg olyan dolgokat, amelyekre önerőből nem lenne képes (előbb fizet és a szerencsétől függően előbb-utóbb vásárol). A jogsértés orvoslásaként nem fogadta el azt a felperesi érvelést, hogy a kapcsolatfelvételt követően az ügyfelek teljeskörű tájékoztatást kaptak, mivel nem csak a teljes információs folyamat végeredményének, hanem annak minden elemének, és különösen a reklámnak is korrektnek kell lennie. Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a bírság kiszabása körében adott alperesi indokolásból a mérlegelés szempontjai megállapíthatók voltak és annak okszerűsége - a jogsértés elszaporodottsága kivételével - egyértelműen kitűnt. Ezen kiemelt kivétellel összefüggésben kifejtette, hogy a bírói gyakorlat szerint a bírság kiszabásánál generálprevenációs célok (hasonló magatartások elterjedésének megakadályozása) nem vehető figyelembe, ez ugyanis alapvetően egy büntetőjogi terminus technikus, ami a közigazgatási jogban nem alkalmazható. Ezért eltérően a büntetőügyektől és kifejezetten a versenyjogban az általános piaci standardokhoz való alkalmazkodás ugyan nem enyhítő körülmény - mert más jogsértő magatartására történő hivatkozás sosem az -, de nem is súlyosító. Ezen túlmenően a reklámtevékenység kiterjedését, a fogyasztók széles körének elérését és a magas reklámköltséget, mint ugyanazon körülmény más-más oldalról való megfogalmazását együttesen értékelte, amelynek eredményeként 1 millió forinttal mérsékelte a felperes terhére kiszabott bírságot:

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával kereseti kérelmének teljesítését kérte, másodlagos kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra való utasítására irányult. A Tpv. 8. és 9.§-ára hivatkozással fenntartotta azon álláspontját, hogy a szavak általánosan elfogadott jelentésére figyelemmel nem állapítható meg, hogy megtévesztésre alkalmas volt reklámozása, hiszen a szerződési konstrukció speciális jellegzetességeiből adódóan nincs arra módja, hogy a nyomtatott sajtó sajátos adottságaira is tekintettel részletekben menő tájékoztatást adjon. A reklámok tevékenységére egyértelműen, a valóságnak megfelelő tartalommal utalnak, hiszen valóban ingó, vagy ingatlan megszerzését segíti elő, a részvételért havi törlesztő részletekben kell fizetni, és ezért bizonyos fokú megbízási díjat kell téríteni. Így a hirdetésekben minden lényegi elem megtalálható, ebből következően a közzétett reklámok megtévesztő elemet nem tartalmaztak a szerződés feltételeihez képest, „legrosszabb esetben is csak hiányos reklámoknak tekinthetők”. Kifogásolta, hogy az alperes eljárásából nem állapítható meg,

hogyan reklámfelügyeleti, avagy versenyfelügyeleti hatáskörben járt-e el, holott ennek ki kellett volna tennie a döntésből. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a bíróság összegének kiszabásánál nem lehet büntetőjogi szemléletet követni, különös tekintettel arra, hogy később lépett a piacra és a többi szereplőhöz hasonló magatartást folytatott. Álláspontja szerint nem lehet a terhére írni azt, hogy más vállalkozásoknál is megállapítható volt hasonló jogsértő magatartás. Hangsúlyozta, hogy a bíróság összegének megállapításánál az alperes általánosságokat rögzített, amit nem támasztott alá megfelelő érvekkel, így nem igazolta, hogy a reklámokat közzétevő lapok nagy példányszámban jelentek meg továbbá, hogy mekkora költséget ölelt fel a reklámozás. Nem megfelelően értékelte az alperes piaci részesedését, továbbá azt, hogy a 2005. évben megjelenő reklámokon már feltüntette a fogyasztói csoport elnevezést. Méltánytalannak találta, hogy a versenyhatóság nem vette figyelembe enyhítő körülményként az eljárás során tanúsított magatartását.

A felperes fellebbezése kiegészítésében az alperesi határozat egyes kiragadott megállapításait elemezte a jogsértés és szankció alkalmazása körében. Egyben kérte a tárgyalás távollétében történő megtartását.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljeskörű elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul mérsékelte a bíróság összegét, amelyet a Tpv. 78.§-ánk (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően mérlegelési jogkörében eljárva jogszerűen határozott meg. A Legfelsőbb Bíróság ítéleteire hivatkozással kiemelte, hogy a bíróságnak nem csak az adott vállalkozás, hanem a többi hasonló helyzetben lévő vállalkozás irányában kifejtendő preventív hatást is szolgálnia kell. Abban az esetben, ha egy adott területen a vállalkozások körében a versenytársak között általánosnak mondható a fogyasztó megtévesztése, amelyhez a később piacra lépő szereplő igazítja a magatartását, akkor ez jogsértőnek tekintendő és súlyosító körülményként veendő figyelembe. Mivel az adott felperesi magatartás egy olyan piaci környezetben valósult meg, amelyben - a versenytársak által is tudottan és alkalmazottan - a fogyasztók megtévesztése a vállalkozások részéről elfogadottnak tekintett, ez nem alapozhatja meg a bíróság csökkentését. Elfogadhatatlannak tartotta az elsőfokú bíróság azon okfejtését, hogy „ha egy adott versenyzői piacon általánosan elterjedtek az egyébként jogsértő versenyzők (tisztességtelen reklám, illetve annak meghatározott típusa), akkor az erre a piacra utóbb belépni kívánó vállalkozás részéről szükségszerű, racionális és elkerülhetetlen magatartás a versenyben maradáshoz az adott általános standardok átvétele; illetve az alperes bírságolási

gyakorlata a természetes piaci alkalmazkodás gátjává válna”. Ezen elvi érveléssel kifejtett vélemény elfogadása azt eredményezné, hogy egy adott piacra lépő számára természetes lenne, elfogadhatónak minősülne, ha jogsértést követne el feltéve, hogy a korábban piacon lévők körében ez általános gyakorlatnak tekinthető.

A felperes érdemi ellenkérelmében az alperesi fellebbezés elutasítását kérte, részletesen rögzítve a versenyhatóság által megjelölt legfelsőbb bírósági döntésekkel kapcsolatos álláspontját. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítéletben kifejtett, bírságsökkentést megalapozó álláspont teljes egészében koherens, a jogszabályi előírásokra figyelemmel a versenyszabadságot mindenekelőtt szem előtt tartó vélemény, ami megfelelően működő piactudományban teljesen elfogadható. Ezzel szemben az alperes megközelítése, hogy a bírság mértékének megállapításakor figyelembe veszi mint súlyosító körülményt a versenytársak jogellenes magatartását, és erre figyelemmel épít be generálp preventív tartalmú összeget a szankció nagyságába, ellentétes a Tpv. 78.§-ával és a kialakult bírói gyakorlattal. Elfogadta az elsőfokú bíróság azon megállapítását is, miszerint a versenyhatóság akkor jár el helyesen a jogellenes gyakorlat visszaszorításáért, ha a piac minél több résztvevőjét bírságolja, és nem egy szereplőn akar büntetőjogi szemléletet követve példát statuálni. Kényszerhelyzetben volt, amikor mint a piac új szereplője átvette a piaci gyakorlatot, amely szükségszerű és ésszerű magatartás volt részéről ahhoz, hogy a piacon versenyben maradjon. Ha e lépést nem teszi meg, akkor a versenyből kiszorulna, és ez az érintett területen erős piacra lépési korlátként funkcionálna.

A felperes fellebbezése nem alapos, az alperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése értelmében a felperes és az alperes fellebbezéseinek keretei között eljárva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból okszerű következtetésre jutott a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdés a) és c) pontjaiba ütköző jogsértés megállapítása tekintetében, azonban nem értett egyet a bírság csökkentésével kapcsolatos okfejtéssel.

A Tpv. III. fejezetének rendelkezései azt a kötelezettséget róják a felperesre, hogy szolgáltatásának ismertetése során a fogyasztók tájékoztatása igaz, pontos és valóságos legyen. Ezzel összefüggésben az alperes helyesen vizsgálta a fogyasztói csoportok működésével kapcsolatban a felperes által közzétett valamennyi információt. Ezen magatartás értékelése során az átlagos, racionálisan és körültekintően eljáró fogyasztó szempontjából a

meghatározó információk együttesét tekintetbe véve kellett állást foglalnia a versenyhatóságnak arról, hogy azok alkalmasak-e, és mennyiben a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolására. A felperes tevékenységében lényeges körülmény a fogyasztói csoport belső hitelezéssel (a tagok befizetéseiből) nyújtott szolgáltatás, a szerencselem léte. A szolgáltatás igénybevételéhez szükséges feltételek ismertetése elengedhetetlenül szükséges a reklámokban közzétettek megfelelő értelmezéséhez. Az alperes a fogyasztóknak adott nem megfelelő, hiányos és félreérthető, valamint tévesen akciósnak feltüntetett tájékoztatást együttesen értékelte versenyjogsértőnek. A versenyhatóság a felperes által kínált lehetőséget potenciálisan igénybe venni kívánók döntésére jelentős kihatással bíró valamennyi körülményt, és az azzal összefüggő információkat nyújtó tájékoztatásokat határozatában részletesen rögzítette. Ezek összességét értékelve vonta le következtetéseit a reklám üzenetek fogyasztókat érintő hatásáról. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, értékelve a Tpv. 9.§-a szerinti értelmezésnek megfelelően a felperes részéről használt kifejezések jelentését, hogy az alperes nem tévedett abban, hogy a hirdetést olvasó az őt érintő tájékoztatást és közlést miként értékelhette, az számára milyen üzenetet közvetített.

A Fővárosi Ítélet tábla megítélése szerint a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdésében írt jogsértést a fogyasztók megtévesztése tekintetében a felperes elkövette, annak körülményeit és a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket mind a versenyhatóság, mind az elsőfokú bíróság figyelembe vette és helyesen értékelte valamennyi körülmény mérlegelése mellett.

Az eljáró versenytanácsa Tpv. 78.§-ának (1) bekezdése alapján bírságot szabhat ki azzal szemben, aki a Tpv. rendelkezéseit megsérti. A bírság összege legfeljebb a vállalkozás előző üzleti évében elért nettó árbevételének 10%-a lehet. A (2) bekezdés szerint a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni.

A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztói érdekek sérelmének köre, annak kiterjedtsége alapozhatja meg. Ezen jogszabályi előírások alkalmazása mellett a határozat 48. pontjában sorolta fel az alperes mindazokat a tényezőket, amelyeket mérlegelt a szankció meghatározása során a felperesi jogsértéssel összefüggésben.

A mérlegelési jogkörben hozott döntés akkor jogszerű, ha a hatóság a tényállást kellően feltárta, a vonatkozó eljárási szabályokat betartotta, a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és a határozat indokolásából a mérlegelés szempontjai, annak jogszerűsége is megállapítható.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja az, hogy az alperes a szankció alkalmazása és meghatározása során anyagi jogi és eljárásjogi jogsértést nem követett el. Az elsőfokú bíróság ítéleti okfejtése, továbbá a felperes fellebbezésében megismételték nem alapozzák meg a határozatban vele szemben kiszabott bírság mértékének csökkentését. Az alperes a szankciónál súlyosító körülményként vette figyelembe hivatkozása szerint azt: „Amint arra az eljárás alá vont felhívta a figyelmet, a hasonló tárgykörű reklámok esetében fellelhető valamilyen hiányosság, amely arra mutat rá, hogy az eljárás alá vont által tanúsított magatartás elterjedt a vállalkozások körében”. Az elsőfokú bíróság annak megállapítása mellett, hogy a versenyhatóság részéről a mérlegelés okszerű volt, a fentebb idézett „a jogsértés elszaporodottságát” mint büntetőjogi kategóriát nem találta alkalmazhatónak, és három egyéb felsorolt tényezőt azok hasonló iránya miatt együttesen egy mérlegelési szempontként értékelt. Az elsőfokú bíróság ezen következtetései tévesek és nem alapozzák meg a felperessel szemben kiszabott bírság csökkentését.

A másodfokú bíróság egyetértett az alperes azon érvelésével, hogy elfogadhatatlan az elsőfokú bíróság azon álláspontja, miszerint a piacra lépő új vállalkozás kényszerhelyzete miatt terhére nem értékelhető az, hogy a versenyben maradásához az adott piacon lévők körében elterjedt hirdetési gyakorlatot folytatja, mivel ezáltal a fogyasztók megtévesztése elfogadhatóvá válna. A jogsértő magatartások elterjedésére való hivatkozás nem büntetőjogi kategória, és nem tekinthető mentesülési oknak, mert ez éppen a gazdasági verseny tisztaságának meglétét akadályozná. A reklámtevékenység kiterjedtségét, annak költségét, valamint a fogyasztói kört együttesen egy bírságmértéket befolyásoló tényezőként való értékelés semmiképpen nem eredményezheti a bírság mérséklését. A felperes a bírság körében nem jelölte meg, hogy a jogsértés megállapítása esetén milyen szankciót, avagy milyen mértékű bírságot tartana elfogadhatónak, és fellebbezésében sem bizonyított sem a jogsértés, sem a szankció mértékével összefüggően olyan további körülményt, amely az alperesi mérlegelés jogszerűségét cáfolná, avagy annak jogsértő voltát igazolná. Mindezek miatt a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az alperes a jogkövetkezmény alkalmazása során nem követett el jogsértést, a felperessel szemben megállapított bírság összege a jogsértéssel arányban álló, amelynek teljeskörű indokát adta határozatában. Így tévedett az

elsőfokú bíróság, amikor a versenyhatóság döntését a felperesi jogsértés megállapítása ellenére megváltoztatta és a felperes vonatkozásában mérsékelte a bírság összegét. A Fővárosi Ítéletábrla a bírságsökkenés indokaival összefüggésben kifejtett elsőfokú ítéleti megállapításokkal nem értett egyet, és mint téveseket mellözte.

A felperes a vásárlói (fogyasztói) csoportok szervezésekor ténylegesen előtakarékosági lehetőséget biztosított a csoport tagjainak azzal, hogy bizonyos szerencseelem (sorsolás eredménye) lehetővé tette az anyagi eszközökhöz való korábbi, futamidő lejárt előtti hozzájárulást. A felperes azonban saját anyagi eszközökkel a hirdetett szolgáltatás biztosításához nem rendelkezett. Erról reklámjaiban a fogyasztókat nem tájékoztatta; a nem pontos, nem való tájékoztatás közzétételével a jogsértés megvalósult. A törvény szerinti mérlegelési szempontok értékelésével kiszabott bírság eltúlzottnak nem tekinthető, annak mérséklésére jogszerű indok nem volt.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésének helyt adva a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a bírság csökkentésére vonatkozó rendelkezése tekintetében megváltoztatta, a felperes keresetét teljes egészében elutasította, egyebekben helybenhagyta.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes együttes első- és másodfokú perkötségét. A sikertelenül fellebbező pervesztes felperes a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles viselni a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti, valamint reá eső fellebbezési illetékét, valamint a sikerrel fellebbező alperesre eső fellebbezési illetékét.

Budapest, 2007. évi június hó 06. napján